

KAPILÁRNĚ DYNAMICKÁ METODA

Pro pochopení následujících kapitol je nutné začlenit na tomto místě několik vysvětlujících úvah o metodě, která je vhodná k tomu, aby v podobě obrazu zviditelnila živé přírodní procesy. Jedna zkušenost z dětství může tento proces velice dobře znázornit.

Každý si asi bude pamatovat katastrofy z doby školní docházky, kdy nechtěně - v méně častých případech chtěně - zhyzdila sešit pořádná inkoustová kaňka. Podle zručnosti a zkušenosti se do ní pak člověk pustil pomocí svého papíru, a to tak, že ho na kaňku přiložil a neštěstí tak většinou ještě zvětšil, nebo nejprve rožkem papíru opatrně zmenšil tloušťku nalité kaňky. Podle toho, byl-li kdo dítětem nápaditým nebo střízlivým, pozoroval člověk s uměleckým zájmem nebo s vědeckou střízlivostí postupování inkoustu svým papírem a všiml si především rozeklaných a bizarních tvarů, které okraj skvrny na svém papíru získával.

Toto chování tekutin v svém papíru nebo vůbec v neklíženém (filtračním) papíru bylo již v minulém století využíváno v barvírenském průmyslu k oddělování a diagnostikování směsí barviv. L. Kolisková rozpracovala tento postup ke studiu kovů a jejich souvislosti s planetárními sférami. Tato práce byla publikována pod titulem: „Sternenwirken in Erden- stoffen“ (Hvězdné působení v zemských látkách). Výzkumné laboratoře autora při Klinicko-terapeutickém ústavu v Arles-heimu u Basileje navázaly na tyto práce a rozšířily je především o studium šťav léčivých rostlin.

Zde bylo učiněno nejprve to základní pozorování, že minerální roztoky ukazují více či méně lineární okraj výběžku

(popř. okraj stoupání), zatímco rostlinné šťávy vykazují okraj přeci jen velmi živě vroubkovaný a členitě utvářený. Tyto útvary nazýváme „rostlinná kresba“.

Praktické provedení takových pokusů vypadá tak, že filtrační papír, který musí být pro tyto účely obzvlášť vybrán a musí být stejnorodý, se v páscích nebo stočený do ruliček zavěsí popř. postaví do odměřeného množství zkoumané tekutiny. Přitom je třeba sledovat meteorologické podmínky, tzn. obsah vody ve vzduchu, teplotu a stav barometru. Především obsah vlhkosti ve vzduchu musí být udržován na naprosto konstantní úrovni, což se dá zajistit vytvářením vodní páry nebo odsáváním nadbytečné vlhkosti chloridem vápenatým. Prostor, v němž se tyto pokusy provádějí, je tedy určitým druhem klimatické komory, udržované technickými prostředky na nejvyšší možné konstantnosti.

Můžeme si položit otázku, co se děje s rostlinnou šťávou, stoupá-li tímto vláknitým skeletem filtračního papíru proti tíži a v tvarech a barvách vyjevuje charakteristické praformy rostlinné podstaty. Jistě, tento pochod lze zčásti objasnit fyzikálním pojmem kapilárních sil, nicméně tento fyzikální způsob vysvětlení neuspokojuje docela, neboť ony rostlinné kresby jsou pro každou rostlinu charakteristické a specifické. Za tímto fenoménem musí tedy stát ještě zcela jiné síly, které už nemohou být postiženy čistě fyzikálně chemickým způsobem uvažování.

Živoucí princip rostliny spočívá ve šťávě. V ní jsou činné utvářející síly kosmu i Země, jež rostlinu staví do prostoru jako trojčlennou bytost, a ty způsobují, že se rostlina diferencuje prostřednictvím mnohotvárné metamorfózy svého prao-razu, že se tedy jednou stává sedmikráskou a jednou zelím. Rostlinná šťáva je tedy nositelem těchto utvářejících sil a to, co z rostliny vidíme jako pevné tvary, je již výměškem z této živoucí podstaty ve šťávě.

&

Jestliže tedy vylisujeme šťávu nějaké rostliny a necháme ji v odpovídajícím zředění stoupat filtračním papírem, naskýtá se jí možnost, aby se svobodně rozvinula a vyjevila ve tvaru a barvách utvářející síly, jež jsou v ní činné. Je potom samozřejmé, že se v rostlinné kresbě vyskytnou tvary, které odpovídají těm nejrozmanitějším metamorfózám přirozeně rostoucí rostliny. Ve „stoupavém obrazu“ tak máme před sebou takřka nově narostlou rostlinu, která se před námi rozvine během několika málo hodin.

Tato před námi se rozvíjející rostlina je vůči všem vlivům okolního světa natolik citlivá, že přímo vyzývá k tomu, aby se s ní experimentovalo. Tak lze například systémem dutých zrcadel nebo čoček nechat na rozvíjející se stoupavý obraz působit světlo Venuše. Z pozorování vyplývá, že rostlinná kresba se mění. Oč se zde jedná? Lze snad předpokládat, že už je známo, že Slunce, Měsíc a hvězdy mají podstatný vliv na růst rostliny a její utváření. V *Nauce o substancích* bylo popisováno, jak tvorba substancí v rostlině probíhá kvalitativně i kvantitativně v kosmických rytmech Slunce, Měsíce a hvězd. Nebude se nám proto jevit nepochopitelným, konfrontuje-li se síla Venuše s utvářejícími silami rostliny a výsledek této konfrontace se projeví proměnou rostlinné kresby.

Toto uspořádání pokusu je však tak náročné, že další krok směřoval k tomu, abychom nechali působit reprezentanty hvězd na Zemi v zastoupení. V *Nauce o substancích* bylo podrobně popisováno, jak můžeme například v mědi spatřovat zhutnělé světlo Venuše; ve stejném vztahu je stříbro k Měsíci, zlato ke Slunci, olovo k Saturnu, železo k Marsu, rtuť k Merkuru a cín k Jupiteru. Přidáme-li tedy k rostlinné šťávě kapku roztoku kovu nebo necháme-li následně vzlínat odměřené množství v odpovídajícím zředění, projeví se metamorfózy v rostlinné kresbě podobným způsobem jako prve na základě

hvězdného světla koncentrovaného v zrcadlech a čočkách. Jeli člověk díky dlouholetému cvičení s to toto písmo, které se takovýmto způsobem vytváří, čist, pak to neznámá nic jiného, než že naslouchá rozhovoru mezi rostlinou a její hvězdou

V rámci tohoto procvičování se nepřetržitě prováděly denně dvě série pokusů, a tak byly studovány variace mluvy hvězd. V roce 1929 byly uskutečňovány mimo jiné také kontinuální pokusy s jablky. Jablka jednoho stromu, určeného k těmto účelům, byla sklizena a pečlivě uložena na otepích slámy. Každý den bylo jedno jablko vymačkáno a byly založeny pokusné řady. Takto to pokračovalo, až nadešel 1. listopad, kdy se dva obrazy z této série odlišovaly od obrazů studovaných již dlouhou dobu, což vyvolalo podezření na omyl v uspořádání pokusu. Opakování pokusu s novými roztoky kovů však ukázalo stejný výsledek. Obrazy zlata a stříbra vykázaly opět abnormní konfiguraci. Jinak obvyklá květově prsčitá podoba stoupavého obrazu zlata byla změněna v mlžnou šedou masu a jindy tak krásný obraz stříbra se svými klasům podobnými větvenými tvary ukazoval kyjovité tvary kostí. Pokus, opakovaný nyní v dvouhodinových intervalech, poskytoval až do odpoledne tytéž symptomy. Teprve večer se stoupavý obraz vzpamatoval a příštího jitra zazářil v nové kráse. K čemu zde došlo?

Jelikož v pozemském uspořádání pokusu na laboratorním stole zůstalo vše nezměněno, muselo jít o poruchu v kosmu. Ze studia astronomického kalendáře také vyplynulo, že v tento den, 1. listopadu 1929, došlo k zatmění slunce, které sice v Basileji nebylo viditelné, přesto se však tímto způsobem projevilo ve stoupavém obraze. Konjunkce Slunce a Měsíce poutá na sebe navzájem jak síly Slunce, tak i Měsíce, takže pro Zemi dochází k jejich výpadku. Obdobné fenomény byly po-

(

tom často pozorovány při charakteristických konstelacích .

Někdo se může zeptat, jakou mohou mít takovéto pokusné práce praktickou hodnotu s ohledem na výživu. Nehledě na možnost studovat souvislost mezi rostlinnou říší a světem hvězd, což má bezpochyby význam jak pro léčivé rostliny, tak i pro konzumní plodiny, můžeme nadto lépe poznat podstatu každé rostliny, když ji můžeme pozorovat v její konfrontaci se silami kosmického okolí. Člověka, jehož život pokojně plyne zaběhlými cestami, můžeme sotva poznat v jeho nejniternější podstatě. Teprve můžeme-li ho pozorovat, jak se chová v obtížných životních situacích, tak ho skutečně poznáme.

Přidáním kovů se tedy rozvíjí charakter rostliny k viditelnosti. V konfrontaci s následně vzlínajícím kovem vyjevuje rostlina mocnost svých vlastních sil a stupeň jejich příbuznosti k různým procesům, jež jsou kovy reprezentovány.

Rudolf

Hauschka

)